

Forfatter: Carl Henrik Scharling, 1836-1920

Titel: Udrag fra Theolog eller Digter - Ungdomserindringer og breve

Citation: Carl Henrik Scharling, 1836-1920: "Theolog eller Digter - Ungdomserindringer og breve", i *Theolog eller Digter - Ungdomserindringer og breve*, NYT NORDISK FORLAG, s. 5. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002063487-000-shoot-idm140619164048464.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Theolog eller Digter - Ungdomserindringer og breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Men alt dette lagde ofte Tunghed over mine Tanker og Forsagthed over mine Oplevelser, hvorfor jeg vel ogsaa blev betragtet som den jævnest begavede af os Søskende. Heldigvis dannede Livet omkring mig en gavnlig Modvægt mod disse ørkesløse Grublerier, som ikke førte til noget Maal. Der var nu først Hjemmet. Ganske vist hvilede der s. 6 ogsaa over dette mørke Skygger efter min Moders tidlige Død, over hvilken min Fader sørgede dybt og derved i Forening med Overanstængelse ved sine videnskabelige Studier paadrog sig en Nervesvækkelse, som i Aaringer svækkede hans Livsmod og Livsglæde. Men saa var der mine fire Søskende, tre Brødre og en Søster, de vare opvakte og muntre, og de sørgede for, at der var Liv og Spektakel nok derhjemme, og det tog jeg da ogsaa min Deel af. Dernæst var der Skolen, Samlivet med Kammeraterne og Legene paa Skolepladsen i Frikvartererne. I disse tog jeg i Dreng-Aarene ivrig Del, navnlig i de daglige Kampe i Frikvarteret. Der var en stor og stærk Bondeknøs mellem os ude fra Vangede, hvor hans Fader eiede en Gaard. Han hed Hans Sørensen, var et Par Aar ældre end vi Andre og kunde følgelig uden Vanskelighed afbanke tre eller fire af os paa en Gang. Han havde en klar og lys Forstand og var, som det jo heldigvis ofte er Tilfældet med store og stærke Folk, meget godmodig. Med ham sluttede jeg Fostbroderskab, og han var selvfølgelig en værdifuld Bundsfælle i Kampen. I denne udmærkede jeg mig ikke saa meget ved de Bedrifter, jeg udførte, da jeg var lille og spinkel, som ved min høie Raaben, og deri maa jeg have udvist en betydelig Dygtighed, efterdi mine Kammerater gav mig det homeriske Tilnavn »den vældige Raaber i Kampen«. Sligt hører jo ogsaa til, ligesom der paa den virkelige Slagmark maa høres Trommehvirvler, Trompetstød og vældige Hurraraab for at kalde det rigtige Krigshumør frem, naar s. 7der skal gaas paa med Bajonetten — i Drengenes Leg afspeiler sig Mændenes Daad. Blandt Venner fra Drengaaarene maa jeg i første Række nævne Ernst Trier (senere Forstander for Vallekilde Høiskole) og den fornævnte Hans Sørensen (senere Stiftsprovst i Aarhus): vi bleve Venner for Livet. De vare begge livlige og opvakte, religiøst interesserede, men iøvrigt meget forskellige. Hvad der især drog mig til dem, var det stærke Liv, som rørte sig i dem, og hvilket de hver paa sin Vis gav Udtryk. Triers Fader var en velstaaende Grosserer, hans Moder en Datter af den bekendte Redaktør Nathanson, begge af jødisk Herkomst; Ernst Trier, der sammen med sine Søskende blev døbt som Barn, gjorde sig gerne lidt til af, at han nedstammede fra »Herrens udvalgte Folk« og læste med Iver det gamle Testamente. Triers Hjem, i hvilket jeg næsten var en daglig Gæst, var kunstnerisk smykket med Malerier af Marstrand og Ernst Meyer; Digteren Henrik Hertz kom der oftere, der var Munterhed og livfuld Samtale: en ny Kunstens og Poesiens Verden oplod sig der for mig i festlig Glands. Af helt anden Art var Hans Sørensens Hjem: en sjællandsk Bondegaard, i hvilken han som Dreng havde røgtet Kørne og deltaget i anden landlig Gjerning, indtil han i 15 Aars-Alderen kom ind i Metropolitanskolen. Han var en ægte Type paa den sjællandske Bondestand, og i ham lærte jeg denne at kjende fra dens lyseste og bedste Side, dens Arbeidsomhed, Nøisomhed, Fasthed og Besindighed, og over Alt dette et friskt og uforstyrre-s. 8ligt Humør, der sprudlede som et ustandseligt Kildevæld og spredte Munterhed og Livsglæde omkring sig. Alt dette prægede Hans Sørensens Liv, og sin djærve Humor bevarede han indtil sine sidste Dage, da Kræfterne begyndte at svigte ham.